

Historie klubu 1953 – 2010

1953 – 1960

Hned na podzim roku 1953 začalo soutěžení ochozských fotbalistů o body, převážně se soupeři z okresu Brno – venkov. Jen v ročníku 1956/57 bylo naše družstvo zařazeno do soutěží blanenského okresu. Hrávalo se v základní třídě. Ze které jsme dlouho nemohli postoupit výše.

Důležité pro budoucnost kopané v Ochozi bylo, že velká pozornost ze strany funkcionářů byla věnována mládeži. Podchycení zájmu kluků z početně silných ročníků 1938 – 1943 a později i mladší, vytvořilo podhloubí, ze kterého vyrůstali mladí, talentovaní hráči, kteří postupně doplňovali 1.mužstvo a na rozhraní padesátých a šedesátých let bylo družstvo tvořeno vesměs mladými hráči.

Nejen bojem o body je však fotbal. \je to i krásná zábava nejen pro hráče, ale i pro diváky. A když se k tomu přidá i rozhodčí" *rok 1955 přinesl velmi zábavnou podívanou utkáním starých pánů fotbalistů z ČAFC Židenice proti našim a jen jména některých našich hráčů (Ferdinand Hloušek, Mirek Hromek, Josef Zajíček, strážmistr Protivanský, Mirek Němec apod.) dají odpověď – proč zábavnou!! Za ČAFC hráli velcí kopáči, jako např. Ludva Koubek, Tonda Švábenský. Vrcholem tohoto utkání byl však rozhodčí – kominický mistr Staňa z Líšně. Tak jak dokázal pobavit při výkonu svého řemesla ochozské občany, stejně zvládl i funkci rozhodčího. To byla vrcholná zábava! A přitom nikoho ze soupeřů nepoškodil“.*

Budování hřiště

Na počátku padesátých let zazněl již zcela vážně, v kruzích mládeže i starších fotbalových nadšenců, požadavek na vybudování fotbalového hřiště, které by sloužilo i jiným účelům, např. žákům školy při povinné tělesné výchově. Pokrokoví funkcionáři v Národním výboru i v Sokole tento požadavek podpořili a začala přetěžká práce se získáním pozemků ve vytypované oblasti „Za Oborou“. Z počátečního smutku majitelů polí tak započalo období radosti pro sportovně založenou mládež, fotbalové nadšence, hráče i příznivce mnoha generací. A přízeň ochozských občanů byla velká. Nebylo divu, že všichni, kteří fotbal chtěli hrát a nebo jen, fandit, přiložili ruce k dílu.

Budování hřiště bylo podloženo stovkami brigádnických hodin s lopatou a krumpáčem v ruce nadšených hráčů i příznivců kopané. Největší kus práce při odstranění ornice a vyrovnaní hrací plochy, byl učiněn pomocí tehdy moderní mechanizace, která nahradila namáhavou práci rukou.

28. červen 1953, byl dnem „D“, kdy se hrálo první fotbalové utkání v Ochozi u Brna na regulérním hřišti. *„Je neděle dopoledne a na ochozském fotbalovém hřišti je tokalo kdyby si všichni Ochozáci, a bylo jich hodně, dali sraz. Pan Karel Krecht jezdí a upravuje hřiště tak usilovně, až náhle jeho kůň klesá mrtev k zemi. Pan Kozel a Kousalík, ochotští mistři tesaři, upravují a usazují dřevěné branky, natahují se sítě,*

Historie klubu 1953 – 2010

mnozí hráči i fandové upravují hráběmi poslední výmolky na hlíněném povrchu. Když se z ochotského kostela ozval zvon, ohlašující poledne, je vše připraveno k 1. utkání na novém hřišti. Kabiny však ještě zatím nejsou a tak se hráči domácí i soupeře, stejně jako rozhodčí, oblékají do výstroje na sokolovně. První dresy, ve kterých se hrálo, byly bílé s červenými náplety límečků a rukávů“.

Prvním zápasem vak budovatelské úsilí funkcionářů, hráčů a fandů ochozské kopané nekončilo. Práce s úpravou hrací plochy bylo stále dostatek. Zpočátku se odstraňovaly trsy trávy, na čemž se brigádnicky podílela školní mládež. Později, po zatravnění plochy, byl problém s údržbou trávníku. Někdy pomocí mechanizace JZD, často však i s kosou v ruce zdatných ochotských sekáčů. V pozdější době přišly ke slovu i různé sekačky trávy, od amatérsky vyrobených až po současný žací traktůrek.

Největším handicapem bylo dlouho chybějící zázemí hřiště. Nebylo příjemné pro hráče i rozhodčí, zejména v jarních a podzimních měsících, převlékat se ve vzdálené sokolovně nebo autobusu a umývat se pod pumpou a nebo v potoce. **V roce 1964**, na vlně postupové euforie, bylo započato s výstavbou kabin na hřišti. Zahájilo se vykopáním studny, potom se přidaly práce zednické, jak odborné, tak brigádnické. V roce **1966** se dílo podařilo a bylo téměř vše jak má být. A když se dodělaly sprchy, tak již nechybělo ke spokojenosti vůbec nic!!

1960-1970

Toto desetiletí ochozské kopané má místo z nejčestnějších. Dalo by se nazvat obdobím vzestupu a postupů!! Mužstvo dospělých bylo neustále doplňováno odchovanci z dorostu. Trenérem mužstva byl v té době Vávra Zajíček. On přesvědčil hráče, že jediná cesta vzestupu je tvrdá práce v tréninku. Jistě si dnešní šedesátníci i mladší hráče o trochu mladší vzpomenou na tréninkové štace: Rozměrky se zátěží, sprinty na louce u Hlubné, kolečko na Zdechově apod. Když jsme se dostali k míči byl to pro nás svátek. Ale výsledky se dostavily. Vzestup výkonnosti byl korunován v sezóně 1963 – 1964 postupem do 3. třídy OFS. Na rozhodující zápas mám dnes již úsměvnou vzpomínku: *“ v předposledním kole jsme hráli v Tvarožně, což byl pro nás vždy nepřijemný zápas. K jistotě postupu jsme potřebovali vyhrát. Stav byl, asi v 17. minutě 1:1, dostal jsem krásnou přihrávku od Pavla, obešel jsem brankáře a z hranice velkého vápna poslal míč do branky. Jenže..., u branky stál, směrem k Velaticím, postával celý druhý poločas takový nenápadný tatík a ten míč kousek před brankou vykop!!! A postup byl v nedohlednu . Naštěstí za chvíli dal gól Dinda. Tentokrát byl uznaný a vyhráli jsme 2:1 a mohli jsme slavit první postup v historii fotbalu v Ochozi“.*(Ruda Purkert)

Postup byl velice důležitý, protože dokázal správnost trenérovi teorie. Dodal humnovou chuť do tréninku i budování (viz stavba kabin). Po krátkém období stagnace, kdy si řada hráčů odbyla vojnu, převzal

Historie klubu 1953 – 2010

tréninky mužstva, pro pracovní zaneprázdnění pana Vávry Zajíčka, Karel Polák. Byl hracím trenérem a dokázal nás usměrňovat v tréninku i v zápase. Přišel s novými tréninkovými metodami, které však vždy byly podloženy fyzickou kondicí. Výsledek se opět dostavil. V sezóně 1968/1969 jsme po velkém boji postoupili do okresního přeboru – do elitní soutěže okresu Brno – venkov!! Pohárové turnaje byly příjemným zpestřením letní přestávky a přípravného období, jak pro hráče, tak i diváky. Zejména turnaje v Řícmanicích, Babicích a Ochozi měly krásnou atmosféru a byly hojně navštěvovány fandou z jmenovaných vesnic. Na jeden turnaj, i když z jiného místa, má zajímavou vzpomínku Karel Polák: „*v letním nedělním poledni roku 1969, krátce před zahájením bojů v okresním přeboru, se ochotští fotbalisti chystají k odjezdu na pohárový turnaj do Horákova. Odjezd zpožděn z důvodu, který se opakuje, při zájezdech do sousedních obcí, dá se říci pravidelně (vždy někdo chybí). Tuto neděli se čeká na velkého fotbalistu, „Puntě“ z Příhona. Jenda, aby stihl včas odjezd, nastartoval svého pincka, na tandem posadil otce a řtil na odjezd. Ouhá!! V zátočině u Balcárků se to stalo. Jenda zátočinu nezvládl, sjel na levou stranu, kde stál s novým žigulíkem náš bývalý hráč Drahoš Zajíček a „prásk“! Táta seděl na střeše poničeného auta a Jenda si o řídlítku poškodil ono důležité místo. Na turnaj jsme odjeli bez špilmachra, ale přesto jsme obě utkání vyhráli a dostali krásný pohár za 1.místo s emblémem „CEMO“. Věřím, že se i táta Jan, který se na nás dívá z velké dálky, nezlobí, že se zde o něm píše. Vždyť i on byl také fotbalista a několik roků funkcionář ochozské kopané.*

1970 – 1980

Po postupu do okresního přeboru jsme se nemuseli obávat, mimo sezónu 1976 – 1977, o příslušnost k elitě okresu Brno – venkov. Dokonce jsme měli v některých obdobích našlápnuto do 1.třídy. Lvi podíl na těchto úspěších má pokračující generace z let 1960 – 1970, doplňovaná odchovanci ochozského fotbalu a přestupem kvalitních fotbalistů z okolí. V tomto období byl náš fotbal jasně nejlepší v nejbližším regionu – Ochoz, Babice nad Svitavou, Řícmanice, Bílovice nad Svitavou. Velice oblíbené byly také derby zápasy s Pozořicemi, Vin. Šumicemi a Podolím, na kterých nebylo vzácností 400 – 500 diváků. Rivalita byla nejen na hřišti, ale i mezi diváky značná. Vše však většinou končilo uznáním kvalit vítězů a předsevzetím poražených – příště musíme vyhrát! A celkem se to dařilo!! Krásnými vzpomínkami toto období jen hýří. „*Po skončení fotbalového roku 1972 – 1973 (vzpomíná Vojta Gronich) se v Ochozi u Brna pořádal tradiční pohárový turnaj, který již v přípravě provázely některé nezvyklé novinky. Změna tradičních účastníků (Líšeň „A“, Podolín, Řícmanice, Ochoz), kvalitně posečené a upravené hřiště, jiná trofej – místo tradiční skleněné vázy, „salátová mísa“. Ale hlavně motivace nás Ochozáků, dokázat, že na tým hrající 1.A třídu (Líšeň) máme. Průběh turnaje dokázal to, co jsme si přáli. Ve vyřazovacích bojích jsme porazili Řícmanice a Líšeň vyhrála nad Podolím. A bylo tady vytoužené finále: Ochoz – Líšeň!! Jako mladý kluk jsem byl ovlivněn zaručenými informacemi starších o síle Líšně. Průběh finále dal sice za pravdu informátorům, ale bylo tady to týmové „uděláme je“!!! A tak se makalo. Poločas 0:0, fotbal bezva.*

Historie klubu 1953 – 2010

Výsledek v normální hrací době 0:0 – pro nás výborný výsledek! Prodloužení 2x15min. Měli jsme toho již plné zuby, ale touha vyhrát nás donutila ještě přidat! Konec byl úplně jasný: Ochoz – Líšeň 3:0!! Branky – Para Zajíček 2, Alda Rádsetoulal 1. Turnajem jsme završili úspěšnou sezónu, která byla podložena poctivou tréninkovou dřinou!“

Sezóna to byla opravdu úspěšná. Po 26 zápasech nás jen 4 body dělily od postupu do 1.B třídy! A dobré výkony provázely ochotskou kopanou po celý zbytek tohoto desetiletí. Kádr mužstva byl postupně obměňován, trénování převzal Tonda Boudný, ale fotbal se hrál stále dobrý. Svědčí o tom i článek ze závodního časopisu TOS Kuřim ze dne 27.4.1978:

TJ TOS Kuřim – Sokol Ochoz 0 : 3

Hráči soupeře byli v průměru o pět let starší, většinou už ne příliš atletických postav, ale fotbal hrát uměli. Svoji hru měli založenou na dobrých středních obráncích, kteří nám nedali ani trochu prostoru ke střelbě. V záloze měli tradičně (už asi 10let) výborného Langra staršího, který věděl, kdy je třeba rychle přihrát a kdy je účelné míč podržet. Útočníci se co nejrychleji snažili dostat k naší brance a akci zakončit střelbou. Naši hráči (TOS Kuřim) se snažili, měli územní převahu, ale jejich hra byla bez nápadu, bez vtipného rozehrání. Všechny míče putovaly od obránců kolmo vpřed na hlavy soupeřových stoperů. S narůstajícím časem a skórem se nejistota našich hráčů zvětšovala, až přešla v bezradnost! Prohrou jsme se ocitli v pásmu sestupu a počínaje Čebínem, jsou všechna utkání bojem o záchranu okresního přeboru.....

Tolik ze závodního časopisu TOS Kuřim!

Na rozdíl od kouřimského fotbalu jsme v Ochozi proplouvali v tomto období okresním přeborem v pohodě. Pro radost z fotbalu se hrálo mnoho pohárových turnajů i mezinárodních utkání. Bez problémů došla ochozská kopaná do dalšího desetiletí:

1980 – 1990

A ani první tři roky tohoto období nenasvědčovaly, že by mohly nějaké nastat. I když pokulhávají práce s mládeží mohla mnohé naznačovat. Zatím však docházelo k pravidelnému doplňování a postupné obměně kádru prvního mužstva a výsledky byly stále velmi dobré. V sezóně 1981 – 1982 mužstvo skončilo na krásném 3. místě v OP. A dařilo se i v pohárových turnajích.

Počínaje soutěžním obdobím 1983 – 1984 vstoupila v platnost nová struktura soutěží. Okresní přebor byl rozdělen na dvě skupiny po 12-ti účastnících, namísto dřívější 1 skupiny se 14-ti oddíly. Na naše mužstvo toto rozdělení mělo negativní vliv. Jak uvádí Mirek Hromek ve svých poznámkách: „*Mám-li hodnotit uplynulý podzim 1983, pak musím říct, že tak mizerný fotbal se u nás v minulosti ještě nehrál. Jen díky Blučině a Podolí nejsme poslední!“*

Historie klubu 1953 – 2010

Jaro 1984 bylo diametrálně odlišné. „Z 11-ti odehraných zápasů jsme získali 15 bodů av jarní části jsme obsadili první místo. Celkově to stačilo na 8. příčku, ale okresní přebor byl tentokrát zachráněn“!

Co se podařilo v uplynulé sezóně, se již nepodařilo v následujícím ročníku 1984 – 1985!! Po 4. podzimním kole jsme byli ještě třetí od konce se dvěma body za vítězství nad Tvarožnou 2:1 ve druhém kole. Jenže 2 body byly na kontě i na konci podzimu 1984 a rezultovalo z toho samozřejmě poslední místo. Stále ještě žila šance na záchranu, vždyť osmé Přisnotice měly 10 bodů a před námi Opatovice pouze 5.

Zázračné jaro z předchozího ročníku se však nekonalo. Mužstvo, které bylo tvořeno převážně zkušenými hráči, uhrálo v jarní části pouze 3 body. S pětibodovým ziskem z 22 zápasů jsme skončili beznadějně poslední. Před námi předposlední Žabičce získaly bodů 19. To tedy byla krize, která bohužel znamenala pro ochozský fotbal, po šestnácti letech, sestup z okresního přeboru a počátek období stagnace.

Dochází k obměně kádru, starší hráči, pamětníci slavných letšedesátých a sedmdesátých, skončili. I když se snažili na poli funkcionářském, úroveň ochozské kopané se nelepšila, spíše naopak!

V sezóně 1988 – 1989 se sestoupilo dokonce do základní IV.třídy. Hned po roce se však podařilo postoupit do III. třídy a tak se poslední desetiletí dvacátého století začínalo trochu optimisticky. Špatným časům ochozské kopané však odzvoněno nebylo.

1990 – 2003

Do roku 1992 jsme se drželi ve třetí třídě. Problémy však přibývaly. Chyběla mladá krev, protože s mládeží se nepracovalo. Talentovaní žáci odchází hrát fotbal, který mají rádi, do sousedních vesnic podobně, jako kdysi jejich dědové v období před vybudováním hřiště. A tato skutečnost se projevila.

V sezóně 1991 – 1992 se sestoupilo do IV. třídy. O tomto období platí totéž, co v padesátých letech. I když za nás hráli kvalitní fotbalisté, chybělo to pravé ochozské nadšení pro věc a reprezentace obce. Trenéři se střídali, ale práce s hráči, z nichž hodně dojíždělo z Brna a okolních vesnic, byla problematická.

Ve IV.třídě se hrálo až do roku 2000, kdy krize vyvrcholila. Po skončení jarní části se mužstvo prakticky rozpadlo a do dalšího ročníku se již nepřihlásilo. Po 47 letech tak začalo další období **2000 – 2001** bez mistrovské kopané. Ochoz reprezentovali jen senioři!! Naštěstí po necelém roce nečinnosti, se začíná tvořit nové mužstvo, jak z bývalých ochozských hráčů, tak z hráčů brněnských oddílů, pod vedením trenéra Jana Audyho st. hned v 1.roce obnovené činnosti unikl našemu oddílu postup do III.třídy jen díky horším vzájemným zápasům s Těšany. Co se nepodařilo v ročníku **2001- 2002**, podařilo se v následující sezóně **2002 – 2003!!!** Od začátku soutěže naše družstvo ve skupině A IV.řidy jednoznačně kralovalo nejen na domácím hřišti, ale i na hřišti našich soupeřů.

Na tomto úspěchu má velkou zásluhu trenér Jan Audy st. spolu s celým hráčským kádrem (viz. seznam), jakož i vedení oddílu kopané s jeho předsedou Radkem Ševčíkem.

Historie klubu 1953 – 2010

2003 - 2011

Ve III.třídě jsme však vydrželi pouze dvě sezóny (2003/04 a 2004/05) a začínali jsme zase od začátku. V létě 2005 se vrátili dva odchovanci našich žákovských družstev, kteří ještě v dorosteneckých letech odešli do klubů vyšších soutěží (Dan Šnajdr – ČAFC Židenice a Pavel Gronich – FC BOBY Brno). Tohle období se dá nazvat střídáním trenérů, kdy končícího Jana Audyho st. vystřídal René Gryc a ještě v průběhu IV. třídy, převzal naše mužstvo Martin Zajíček.

Sezónu 2005/06 jsme nakonec suverénně vyhráli (v jarní části jsme neztratili ani bod!!) a vrátili se po roční přestávce opět do III. třídy okresního přeboru. Zatím nikdo ale netušil, jak moc jsme se odrazili od samého dna. V ročníku 2006/07 jsme podzimní část třetí třídou trošku proklopýtali, ale 5.místo před jarními odvetami zas tak špatné nebylo. V zimě se u našeho týmu opět střídal trenér, který se určitě nezapomenutelně zapíše do historie ochozské kopané – Zdeněk Jareš. Trenér z velkými zkušenostmi, i prvoligovými, jak v oblasti hráčské, tak i trenérské (a začali se dít věci). Sice nám ještě v této sezóně postup o vlásek unikl, ale v následujícím ročníku 2007/08 jsme mohli již v předposledním kole v Pozořicích, po zcela jasném vítězství 4:0, slavit postup do elity okresu!! Do okresního přeboru, kam jsme se vrátili po celých 23 letech. Ale to v této sezóně nebylo všechno!! V zimní přestávce jsme se poprvé přihlásili na zimní turnaj na umělé trávě v Líšni. Turnaj jsme vyhráli a zanechali za sebou i celky z krajských soutěží. Semifinále jsme prošli přes tehdy vedoucí celek OFS Prace, který jsme vyřadili až na penalty a ve finále jsme porazili celek Šaratic, tehdy bojující o postup do 1.A krajské soutěže, překvapivě vysoko 4:0.

Do nové sezóny 2008/09 OFS jsme vstoupili výhrou na domácím hřišti nad Pršticemi 3:1 a čekalo se, nepůjde vše opět hladce. Jenže hned ve druhém kole jsme dostali první „facku“ na hřišti Měšina, kde jsme prohráli 1:8!! Nakonec jsme podzimní část zakončili na přijatelném 6. místě. Přišla další tvrdá zimní příprava, soustředění v Ostružné a velmi dobře obsazený zimní turnaj v Líšni, který jsme sice tentokrát nevyhráli, ale důležitější bylo se dobře připravit do jarních odvet. Hlavně v úvodu, kdy nás čekal jeden z nejtěžších soupeřů, Měšín. Zápas jsme vyhráli 4:1 a zahájili jsme opět cestu vzhůru tabulkou soutěže. A že je opravdu fotbal krásný a nevyzpytatelný potvrzuje zápas, který jsme hráli na hřišti, tehdy vedoucího mužstva v Ořechově. ...*krásné jarní počasí, velice kvalitní travnatý povrch a početná divácká kulisa nás přivítala k dalšímu boji o body v okresním přeboru. Zápas se dle očekávání odehrával vesměs v režii domácích a my se většinou bránili. Poločas nakonec skončil 0:1 pro domácí. Na začátku druhé půle, jsme během 10-ti minut prohrávali už 0:3 a nikdo z diváků už pomalu ani nepochyboval o vítězství domácích. Jenže my jsme to nezaballili a bojovali pořád dál. Bylo 20 minut do konce zápasu, kdy se začal obrat, který se jen tak nevidí. Uprostřed hřiště vybojoval Pavel Gronich míč, kterým okamžitě dlouhým nákopem poslal Petra Kvasničku do úniku. Petr zatáhl míč po lajně a poslal střílený centr po zemi před branku domácích, kde si ve skluzu sám obránce kopl míč do vlastní brány -1:3. O deset minut později lišák Jirka Malenda na nic nečekal, při autovém hazování rychle chytl míč a poslal nás do brejku, na jehož konci Roman Telíšek úspěšně střílí kontaktní branku (...že prej měli házet ořechovští, ale ani já jsem to v té rychlosti nepostřehl, ale když oni nechtěli hrát.....). V tu chvíli, jako by se Ořechov sesypal a nás*

Historie klubu 1953 – 2010

bylo plné hřiště. Když 5 minut před koncem Telda vyrovnal na 3:3, pořád to bylo málo a nepolevovali jsme. Nakonec Petr Kvasnička v poslední minutě krásnou střelou z voleje k tyči vstřelil vítězný gól. Vyhráli jsme 4:3, soupeře jsme přejeli hlavně vynikající fyzickou kondicí a hlavně tím, že jsme zápas nezabalili. A když jsme o kolo později doma porazili dalšího adepta na postup do 1.B, celek Mělčan, kdy jsme prohrávali 0:2 a nakonec vyhráli 3:2. Uznale mluvili fanoušci a hráči ostatních celků o výborné připravenosti našeho mužstva (taky jsme měli nejlepšího trenéra okrese!!!)...

Ke konci vydařeného jara se dokonce začalo mluvit o možnosti historického postupu do 1.B třídy. Rozhodovalo se v posledním kole. Na dálku jsme soupeřili s Měnínem o postup. Měnín doma hostil Prštice a my doma celek Želešic. I když jsme Želešice porazili vysoko 5:1, Měnínu k postupu stačila výhra 3:1 a tak nám postup utekl o pouhé dva body. Ale konečné 2.místo v 1.ročníku OFS za účasti Ochoze bylo výborné.

Cíl v následujícím ročníku 2010 – 2011 OFS byl jasný, pokusit se poprvé v historii kopané v Ochozi u Brna postoupit do 1.B třídy **krajské** soutěže. Už v přípravě jsme se připravovali na těžký úkol a vše podřizovali společnému cíli. Celou podzimní část jsme se pohybovali na čele tabulky a na 1. místě jsme i skončili s náskokem pěti bodů. V zimě jsme opět odjeli na zimní soustředění do Ostružné, kde jsme nabírali hlavně fyzickou kondici, absolvovali jsme další ročník zimního turnaje v Líšni a po poctivé zimní přípravě jsme se vrhli do jarních kol. Během jara jsme vyrovnanými výkony navýšili náš náskok na čele tabulky na 8 bodů před druhým celkem z Mělčan a 12 bodů třetí rezervou z Rosic. V sobotu 19. června 2010 se tak mohl oficiálně slavit historický postup do 1.B třídy posledním zápasem se Šlapnicemi „B“. Zápas jsme sice 1:2 prohráli, ale na oslavy z postupu nám to neubralo. Stanovený cíl, jsme splnili již 4 kola před koncem sezóny. Z dvaceti šesti zápasů jsme patnáctkrát zvítězili, šestkrát remizovali a jen pětkrát prohráli. Celkem jsme získali 51 bodů při skóre 52:30.

2010 léto.....

Před zahájením první sezóny v 1.B jsme odehráli dva zápasy Jihomoravského krajského poháru, kde jsme postoupili do 2. kola, když v prvním kole jsme na domácím hřišti porazili tým 1.A třídy, Soběšice, 2:1. Ve druhém kole jsme narazili na silného soupeře, účastníka Krajského přeboru z Kuřimi. Když jsme 2:3 prohráli, byli jsme vyrovnaným soupeřem favorizovaného celku. Byla to dobrá reklama do startu 1.B. Když jsme ve 20. minutě v úvodním zápase doma vedly nad Bosonohama 2:0, bylo to jako sen. Ze kterého nás ale zkušenější soupeř velice rychle probudil. Ještě do poločasu jsme prohrávali 2:3 a nakonec zápas skončil 2:5. Od této chvíle jsme dostávali školení od každého soupeře. Následující kolo v Drnovicích (prohra 0:4), doma Bořitov (1:3), Rousínov B (1:5), doma Medlánky (0:4)..... po šesti kolech jsme měli na kontě 0 bodů!!! Zlom nastal konečně až v 7. zápase, kdy jsme doma hostili Svatku Brno.

Historie klubu 1953 – 2010

V tomto zápase jsme prohrávali 0:2, do přestávky 1:3. „To snad není možný!! To musíme zlomit!!“ lítalo každému hlavou. Zápas jsme nakonec vůlí otočili a nakonec zvítězili 5:3. Byla to první výhra a zároveň první body v 1.B. Další zlom nastal v zápase o poslední příčku v Černé Hoře. V 10. minutě zápasu se zranil v bráně Aleš Zlámal. Jelikož jsme neměli náhradního gólmana, zkusil ještě bojovat. Po trestném kopu se z důvodu bolesti kolene ani nemohl odrazit a prohrávali jsme 1:0. Bylo jasné, že to dál nepůjde. Do brány si stoupl Pavel Gronich. Do konce zápasu jsme již neinkasovali a sami dva góly vstřelili a nakonec vyhráli 2:1. Pavel potom již v bráně zůstal. *...přišlo mi hrozně úsměvné, když jsem nastoupil do brány za Aleše a slyšel okolo mě od domácích hráčů a fanoušků rady:“Střílejte, střílejte!! Je tam jen hráč z pole“. Nakonec jen nevěřícně kroutili hlavami, co všechno jim „hráč z pole“ chytl.... Asi mě nikdo neznal..:-)*

Do konce podzimní části jsme již neprohráli. Se 13-ti body jsme zakončili první část sezóny na 12. místě (3. od konce). Zimní příprava byla poznamenána přípravou na záchranné boje v jarní části. Hned v úvodním zápase jara jsme vykročili za záchranou správným směrem, výhrou 1:0 na hřišti Bosonoh. 1.B jsme nakonec úspěšně zachránili a skončili na pěkném 8. místě.